

A detailed botanical illustration border surrounds the central text and character. It features various plants, including daisies, thistles, and berries, along with several insects like beetles and flies. The style is reminiscent of 19th-century scientific illustrations.

Utsch

Maria Nilsson Thore

**BONNIER
CARLSEN**

DJUPT INNE I skogen, längst ner under träden bakom två mossbeklädda stenar bor Dim och Lummer. De är ungefär som du och jag, fast mycket mindre. Dim är inte mycket högre än ett medelstort tallbarr, om han står på tå, och Lummers rosa lilla hjässa når precis upp till Dims knäveck. Lummer pratar knappt heller. Bara piper. Men Dim känner på sig att de tycker lika om precis allt.

KAPITEL ETT

Vintern var på väg, men än var det vack-
er höst. Svampar i olika bruna nyanser
stack upp sina hattar här och var, och på
mossans mjuka kuddar låg rönnbären ut-
spillda som små lysande pärlor.

Det regnade och Dim och Lummer hade
sökt skydd i sin koja. Där satt de tysta och
tittade ut på de växande pölarna. De var
lite trötta men också stolta, för precis innan
regnet kom hade de fyllt sitt nya vinterför-
råd med mat.

Det var Dim som hade kommit på den lysande idén att bygga förrådet. Det var faktiskt han som hade tänkt ut allt de hade på sin gårdsplan bakom stenarna. Kojan, som var enkel men praktisk på sommaren, byggd av enbart kvistar och löv. Badkaret av ett halvt kastanjeskal, med rännor av ihåliga grässtrån som samlade vatten från daggkåpans blad. Stegen av tallbarr som sträckte sig till toppen av den högsta stenen. Rutschkanan, gungan och ett långsmalt löv som fungerade fint som hängmatta.

De hade en verkstad också. Den var murad av småsten och hade hyllor från golv till tak fyllda med verktyg och bra-att-ha-grejer.

Dim hade alltid huvudet fullt av idéer, en massa viktiga uppfinningar och allt som han ville bygga. Innan han blev klar med en uppfinning fick han plötsligt en ny, ännu bättre idé.

Därför låg det högar av påbörjade byggen överallt mellan lövkojan och verkstaden.

Lummer fick inte röra högarna för Dim skulle kanske behöva dem en annan gång. Så Lummer lät dem ligga. Det såg inte vidare värst prydligt ut, men det kändes trivsamt ändå. Här hade de det bra, de två.

De senaste veckorna hade Dim sett hur den röda ekorren samlade mat i trädens håligheter.

Först hade Dim tyckt att ekorren mest verkat virrig när hon stressat hoppat hit och dit med famnen full av ekollon och hasselnötter, men sedan hade han börjat fundera.

Förra vintern hade Dim och Lummer klarat sig på frön och frusna nypon som de hade hittat i skogen närmast kojan, men om snön blev djup i vinter skulle det bli svårt att hitta mat. Kanske vore det klokt att samla lite för säkerhets skull?

När Dim hade tänkt klart byggde de ett stort matförråd. Eller, Dim byggde och Lummer hoppade upp och ner och brast ut i små förtjusta pip.

Nu var förrådet klart, och fullt med mat inför vintern. Där fanns tre svarta björnbär och fyra blåbär, en bukett vattenkrasse och en stor guldgul kantarell. Det borde räcka bra.

Och nu satt de alltså nöjda under lövtaket och väntade med spänning på att dagarna skulle bli kortare och regnet förvandlas till snö.